

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο ΗΡΩΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Δυο μεγάλες πολεμικές υποχρεώσεις, είχαν ο 'Αργύρης Πατσουλής, ὀρδινάντζα τῶν ταγματάρχου Νικολάου Κολεοῦ, στὸ μέτωπον τῆς Δοϊράνης, ἐκεῖ κάτω ἀπὸ τὰ ἄμπρι, στὸν τομέα τῶν ἐπιχειρήσεων, πού εἶχεν ὁ στρατός μας:

Νὰ φτιάξη καφέδες μερακλήτικους, νὰ τοῦ προμηθεύη πάντοτε, κρύο, δροσερὸ νερὸ, καὶ νὰ γυαλίξη τὶς μπόττες του.

Γιὰ ἄλλο τίποτε, δὲν ἦταν ἱκανός.

Ὡς μάχιμος, κρυβόταν, ὅπου εὔρισκε τρύπα καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κινηθῆ, ἀπὸ ἐκεῖ, κι' οὔτε νὰ πυροβολήσῃ.

— Βρέ, ἔτσι κάθεται ἐσὺ αὐτοῦ; τοῦ φώναζεν ὁ λοχαγός.

— Τί θέλετε νὰ κάμω;

— Νὰ σηκωθῆς ἀπὸ αὐτοῦ πού τρώπωσε καὶ νὰ πυροβολήσῃ. Δὲν

Κι' ὁ Πατσουλῆς καμάρωνε.

ἄκουσες πού δόθηκε καὶ τὸ παράγγελμα; Πῦρ κατὰ βούλησιν, δὲν εἶπα;

— Νὰ σηκωθῶ;

— Νὰ σηκωθῆς καὶ νὰ λάθῃς θέσιν πυροβολούντος, ὄχι μοῦ ξαπλώθηκες σὰν νᾶσαι στὸ κρεβάτι σου!

— Νὰ σηκωθῶ, καλὰ νὰ σηκωθῶ! Ἄλλὰ ἂν μὲ σκοτώσουν;

Ἐγὼ δὲν παλάβωσα νὰ σκοτωθῶ!

Εἶδαν κι' ἀπόειδαν, ὅτι δὲν ἦτανε γιὰ τίποτα, καὶ τὸν στείλαν στὰ μετόπισθεν. Ἐκεῖ, κάμποσον καιρὸ, ἀδειάζε τὶς καραβάνες.

Ἐπειτα τὸν ἐτοποθέτησαν στὸν ἐφοδιασμό.

Νύχτα φορτῶναν τὰ μουλάρια μὲ τρόφιμα καὶ πολεμοφόδια καὶ τὰ στέλναν στὴ γραμμῆ. Ὅλοι φθάναν στὸν προορισμὸ τους. Μὰ αὐτὸς θραυποροῦσε πάντοτε.

— Βρέ, τί μένεις πίσω σὺ; Ἐχει τίποτε τὸ μουλάρι; τὸν ρωτοῦσαν.

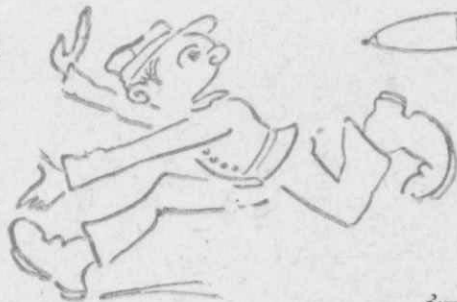
— Ὁχι.

— Τότε γιατί καθυστερεῖς;

— Νύχτα εἶνε, σκοτάδι, πίσσα, ἀπαντοῦσε, καὶ τὸ μουλάρι δὲν βλέπει νὰ περπατήσῃ. Θέλεις νὰ γκρεμιστοῦμε πουθενὰ καὶ νὰ χάσω καὶ ἐγὼ τὸν Ἄργυρη τὸν Πατσουλῆ καὶ νὰ χάσῃ τὸ Δημόσιο καὶ τὸ μουλάρι καὶ τὰ πράγματά του;

— Δὲν βλέπει τὸ μουλάρι; Μὴ θέλεις νὰ τοῦ θάλομε γυαλιά; τοῦ λέγανε.

— Ὁχι, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀνάψω ἓνα κηρί, γιὰ νὰ βλέπωμε κι' οἱ δυὸ τὸν δρόμο.

— Δὲν παλάβωσα νὰ σκοτωθῶ!..

— Κηρί, μωρέ, στὸ μέτωπο; Γιὰ νὰ μᾶς θάλη στόχο, ὁ ἐχθρός;

Στὴ φασαρία ἀπάνω δὲν τὸν παρεξήγησαν.

Ἐτσι ὁ Ἄργυρης παρεξήγησε τὴν ἀνοχὴ τῶν ἀνωτέρων του καὶ ἀπὸ τότε, ἔπαιρνε τὸ μουλάρι του καὶ δὲν ξαναφαινόταν παρὰ ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι γύριζαν.

Τὸν ἐκάλεσαν στὸ τέλος ν' ἀπολογηθῆ.

— Εἶμαι νοικοκύρης ἀνθρωπος ἐγὼ, ἀπελογήθη. Δὲν πάω νὰ ζημιώσω τὸ Δημόσιο σκοτώνοντάς του τὰ μουλάρια.

Εἶδαν καὶ ἀπόειδαν, τί νὰ τὸν κάνουνε, τὸν ἀφήκαν ἐκεῖ κάτω τὰ μετόπισθεν γιὰ νὰ κυπροσκυλιάζῃ. Νὰ καθαρῖξη τὸν χῶρο πού ἦσαν ἢ σκηνέ καὶ τὸν «περίαυλο» τῶν σταύλων.

Συσσίτιο, γιὰ τιμωρία

του, ἔπαιρνε μισό, ἀλλὰ αὐτὸς εἶχε δικά του τὰ καζάνια.

Πάχυνε σιγά-σιγά καὶ ἔγινε σὰν κοῦρκος γεμιστός.

Μιά μέρα, πού κατέβηκε ἀπὸ τὸ Μέτωπο ὁ ταγματάρχης Κολεός, πατριώτης του καὶ γείτονας του, καὶ τὸν εἶδε νὰ γυρίζῃ στὰ καζάνια καὶ νὰ σούρνη τὶς ἀρβύλλες του, τὸν ρώτησε:

— Βρέ, τί κάνεις, δῶ πέρα, Πατσουλῆ;

— Εἶμαι τοῦ Μετώπου στήριγμα, ἀπάντησεν εἰρωνικά ἐκεῖνος.

— Γιατί τὸν ἔχετε, ἔτσι, αὐτὸν ἐδῶ τὸν Πατσουλῆ; ρώτησε τοὺς ἀξιωματικούς ὁ Κολεός.

— Γιὰ τὸ στρατοδικεῖο.

— Ἀφήστε, εἶπε, θὰ τὸν πάρω ἐγὼ στὸ Μέτωπο.

— Γιὰ τίποτε, δὲν κάνει, ταγματάρχα μου. Ἄλλὰ, ἀφοῦ τὸν θέλεις, πάρε τον γιὰ νὰ γλυτώσουν τὰ καζάνια ἀπ' αὐτόν.

Καὶ τὸν ἐπῆρε, ἀπάνω, στὴ γραμμῆ.

* * *

Χαμένο κορμί ἦταν ὁ Πατσουλῆς καὶ ὅταν ζοῦσε στὸ χωριό. Δουλεῖα καμιά, λόγια πολλὰ καὶ χασομέρια, ὅσα θέλεις. Πότε ἐσηθοῦσε τρατολόγους, σύροντας τὸ δίχτυ καὶ τρώγοντας τὴν γακακιά, πότε γυάλιζε τὰ μανουάλια στοὺς ναυτὸς τὶς ἐπίσημες ἡμέρες, τρώγοντας τοῦ παπα τὴν λειτουργία καὶ πότε ἔκανε δουλειὲς τοῦ ποδαριῦ.

Τὸ φόρτε του ἦταν καφετζῆς στὰ πανηγύρια.

Κρύο πάντοτε νερὸ καὶ καφέδες μωρωμένους... Καθούρδιζε κι' ἄλλεθε καὶ πικραμύγδαλα, τὰ ἀνσκάτευε μ' τὸν καφέ, κι' ἔφτιανε ἓναν καφέ δικὸ του, πού τὸν προτιμοῦσαν ὅλοι οἱ τρωσκηνταῖ.

Νερὸ πάντα κρύο, δροσερὸ. Ἀνάπαυσις καὶ ἡδονὴ γιὰ τοὺς ἡλιοκαμένους ὁδοιπόρους, πού πήγαιναν, ἀναμμένοι

ἀπὸ τὸν δρόμο, στὶς γιοριῆς τῶν ἐρημοκκλησιῶν.

— Ἄ, πού νὰ ζήσης, Πατσουλῆ, μᾶς δροσίσεις, καυμένε, πού νὰ σὲ δροσίση ὁ Θεός!

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ καὶ τὸ μυστικὸ αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐκμεταλλεῖται ὁ Κολεός, πού τὸν προσέλαβε μαζὺ του.

— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, θὰ σὲ πάρω ὀρδινάντζα μου. Γιποτε ἄλλο, δὲν θέλω ἀπὸ σένα. Κρύο νερὸ καὶ καφὸ, καὶ μερακλήτικο καφέ, καίμακλή. Ἐδῶ δὲν πίνουνε νερὸ, πίνουνε ἀλυσσιζες...

— Ἐννοια σου, ταγματάρχα μου!

Καὶ βρῆκε τὴν πηγῆ.

— Μιά στάμνα νὰ μοῦ πάρῃς πῆλινη, εἶπε τὸν Κολεό.

Παράγγελλαν στὰ μετόπισθεν κι' ἐκεῖνα ζήτησαν στὰ γύρωθε χωριά καὶ βρῆκανε τέλος μιὰ στάμνα καὶ τὴν στήλαν με φόβο νὰ μὴ σπάσῃ καὶ μὲ προσοχή.

Ἀπὸ τότε ὁ ταγματάρχης Κολεός ἔπινε κρύο, δροσερὸ, κρυστάλλινο, νερὸ καὶ ἓναν καφέ, πού ἦταν ἀναστεμὸς, πού ἦταν ἄλλο πράγμα, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πίνανε νεροζούμια γιὰ καφέ, κι' ἓνα ζεστό καὶ θερμαστὸ νερὸ, πού παίρνανε τὴ νύχτα ἀπὸ τῆς Δοϊράνης τὴν ἀκρολιμνιά.

— Γεῖά σου, βρέ Πατσουλῆ, τοῦ εἶπε μιὰ ἡμέρα ὁ Κολεός: Ἄν νικήσουμε τοὺς Βουλγάρους, σ' ἐσένα θὰ τὸ χρωστάῃ ἡ Ἑλλάς.

— Σ' ἐμένα καὶ στὴ στάμνα (Συνέχεια στὴ σελίδα 48)

Ὁ ταγματάρχης Κολεός, πατριώτης καὶ γείτονας του.

Ἄδονατον, κύρ ταγματάρχα, γιατί θὰ κρυώσῃ ὁ καφές.

Ἦτανε ἥρωας ἀληθινός!